

РЕШЕНИЕ

№ 99

гр. Смолян, 27.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ТРЕТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валентина Т. Бошнякова
Събинска

при участието на секретаря Елисавета Ж. Шехова
като разгледа докладваното от Валентина Т. Бошнякова Събинска
Гражданско дело № 20225400100077 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 49 от ЗЗД, във вр. с чл. 6, § 1 от ЕКПЧ.

Образувано е по обективно съединени искове при условията на кумулативност, предявени от Ф. Д. М., роден на ***** г., с адрес: Г., Б., Д., Ирл., чрез адв. П. М. срещу Прокуратурата на Република България, с ЕИК ****, с адрес: гр. С., бул. „В.“ № * за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 35 000 лв. – част от пълния размер от 77 130 евро, представляваща претърпени имуществени вреди, както и 27 000 лв. – част от пълния размер от 70 000 лв., представляваща претърпени неимуществени вреди, ведно с присъждане на направените по делото разноски.

Ищецът твърди, че на 20.04.2006 г. между „П. Д.“ ООД и Ф. Д. М. е сключен предварителен договор за продажба на недвижим имот, като дружеството-продавач се е задължило да построи със собствени сили и средства и да прехвърли на купувача в срок до 20.12.2006 г. апартамент „П.“ № * срещу продажната цена от 72 099 евро без ДДС, платима на четири вноски, подробно уговорени в договора и заплатени както следва: на 11.03.2006 г. - 2 000 евро, на 15.05.2006 г. – 3 000 евро и 18 629 евро, на 10.08.2006 г. – 14 491 евро, на 06.11.2006 г. – 3 000 евро, на 17.11.2006 г. – 18 660.50 евро, на 09.03.2007 г. – 5 000 евро и на 20.10.2008 г. – 12 421 евро.

На следващо място са наведени доводи, че на 21.11.2011 г. съдружниците на „П. Д.“ ООД са приели, че дружеството прекратява едностранно предварителните договори с чуждестранните купувачи, които не са направили цялостни плащания, считано от м.

август 2011 г. Ищецът в настоящото производство заявява, че не попада в това число, тъй като към 20.10.2008 г. той е заплатил цялата продажна цена, което дори писмено е потвърдено от управителя К.. Също така е съобразил обстоятелството, че към 21.11.2011 г. имотът не е бил в патримониума на дружеството – продавач, защото през м. август 2011 г. е бил апортиран във „В. Гр.“ ООД, като целта на изготвянето на Протокола от 21.11.2011 г. е била създаването на привидност, че измамата е гражданска, а не наказателна. Направен е извод, че процесният предварителен договор не е бил развален от страна на продавача, а прекратен, поради изтичане на предвидения в него срок.

На следващо място е посочено, че от 2008 г. до 2014 г. писмените комуникации между продавача и купувача продължили, като на среща на 14.03.2014 г. от ищеца – бъдещ купувач били поискани още 28 000 евро, впоследствие намалени на 26 000 евро за поддръжка на апартамента, която той отказал да плати, тъй като имотът все още не бил негова собственост и не го е ползвал.

Изложени са доводи, че ищецът в настоящото производство е депозирал жалба през 2014 г., предмет на преписка № 599/2014 г. по описа на РП – Смолян и досъдебно производство № 23/2015 г. по описа на Окръжен следствен отдел при ОП – Смолян, по които са били предприети процесуални действия /разпити на свидетели, назначаване на експертизи и др./, като разследването е било изключително бавно и тромаво. Наведени са аргументи, че Постановлението на наблюдаващия прокурор от 04.01.2018 г., с което наказателното производство е прекратено, е отменено с Определение № 80/06.02.2018 г. по ЧНД № 59/2018 г. по описа на РС – Смолян, потвърдено от своя страна с Определение № 941/09.08.2018 г. по ВНЧД № 14/2018 г. по описа на ОС – Смолян, и делото е върнато на прокуратурата с указания за събиране на доказателства и правилно прилагане на закона.

Посочено е, че бавенето на разследването и протакането на същото във времето е продължило без основание, въпреки запитванията от страна на ищеца в настоящото производство, което го е мотивирало да депозира на 31.07.2020 г. до Главния прокурор молба – уведомление с искане досъдебното производство да бъде прехвърлено за продължаване на разследването в Национална следствена служба, където делото е изпратено и образувано под № 64/2020 г. Посочено е, че с Постановление от 22.01.2021 г. наказателното производство е прекратено, тъй като наказателната отговорност е погасена, поради изтичане на предвидената в закона давност, което постановление е потвърдено с Определение № 20/15.02.2021 г. по ЧНД № 85/2021 г. по описа на РС – Смолян, потвърдено от своя страна с Определение № 29/13.04.2021 г. по ВНЧД № 25/2021 г. по описа на ОС – Смолян, поради забавено и протакано разследване на досъдебното производство и поради липса на повдигнато обвинение.

Направен е извод, че с това бездействие прокуратурата на Република България

не е изпълнила задължението си по чл. 22, ал. 2 от НПК и разследването не е приключило в разумен срок по смисъла на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, като по този начин е причинила имуществени вреди на ищеца в размер на 77 130 евро, представляващи заплатената от него по предварителния договор покупна цена на процесния апартамент, които не са предявени като граждански иск в досъдебното производство и впоследствие в наказателното производство, поради липсата на повдигнати обвинения срещу виновните лица, както и неимуществени вреди в размер на 70 000 лв., изразяващи се в чувство на страх и безпокойство, че ищецът ще загуби спестяванията си, чувство на незащитеност от извършеното престъпление и на липса на справедливост, вкл. безнаказаност на извършителите, стрес и негативни емоции, липса на доверие в българската прокуратура и в България като правова държава, като е налице пряка и непосредствена причинна връзка на тези вреди с описаното бездействие на прокуратурата. Релевирано е искане за осъждане на прокуратурата да заплати претендираните суми, както и разноските по делото.

В предвидения от закона срок ответникът е депозирал писмен отговор, с който е оспорил предявените искове както по основание, така и по размер, като е релевиран възражение за местна неподсъдност на делото, поради неприложимост на чл. 115, ал. 2 от ГПК и наличието на международен елемент, тъй като ищецът няма обичайно местопребиваване в страната. Оспорена е и представителната власт на адв. Д. У., поради липса на доказателства за наличието на изискванията на ЗА по отношение на чуждестранен адвокат.

По същество ответникът е заявил становище за неоснователност на исковете, тъй като извършените от прокуратурата действия по досъдебното производство са съгласно НПК и касаят нейната преценка какви процесуално-следствени действия да бъдат предприети, като ищецът е могъл да предяви гражданска претенция за защита на субективните си права по съдебен ред, което обаче не е сторил и за което прокуратурата не носи отговорност. Изложени са аргументи, че в случая не е налице елемента „възлагане“ от фактическия състав на чл. 49 от ЗЗД, тъй като Прокуратурата на Република България не е работодател по смисъла на § 1, т. 1 от КТ, а неповдигането на обвинение представлява действие, което е изцяло в дискреционната власт и правомощие на прокуратурата, основано само и единствено на закона и събраните доказателства по реда на НПК, респективно прекратяването на наказателното производство не представлява вреда, а законна последица, съгласно НК.

На следващо място е посочено, че в случая липсва и причинно-следствената връзка, тъй като вредата е настъпила в причинна връзка от нереализирана в пълен обем вещно-транслативна сделка и непредприемането на действия по обявяване на договора за окончателен по реда на чл. 19 от ЗЗД. Изложени са доводи, че липсва нарушение на чл. 6, § 1 от ЕКПЧ и ищецът не е претърпял вреди от наказателното производство, а от

собственото си недобросъвестно поведение. Посочено е също така, че липсват доказателства досежно твърдяните от ищеца факти и претенцията е гражданско-правна, тъй като не е обусловена от наказателното производство. Направено е възражение за изтекла 5-годишна погасителна давност, считано от 20.10.2008 г. – датата на последно извършеното плащане, от когато е възникнало правото на ищеца да предяви иск за обявяване на предварителния договор за окончателен и да претендира отговорност за вреди. Посочено е, че досъдебното производство е образувано през 2014 г., а настоящото – през 2022 г., като е направен извод, че 5-годишният давностен срок е изтекъл. На следващо място са изложени доводи, че вземането на ищеца, произтичащо от неизпълнено задължение по предварителен договор, е изискуемо от 2008 г., а искът за вреди спрямо прокуратурата е предявен през 2022 г. Извършването на деликта /през 2011 г./ е определено като пореден начален момент, от който е започнала да тече давността, респективно изтекла към предявяването на настоящата искова молба. Ответникът моли за отхвърляне на предявените искове като неоснователни и недоказани, както и за присъждане на разноските по делото.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид изложеното в исковата молба и писмения отговор, както и становището на страните по делото и обсъди доказателствата в тяхната съвкупност и поотделно, приема за установено от фактическа страна следното:

От събраните по досъдебното производство № 23/2015 г. по описа на ОСлО при ОП – Смолян се установява наличието на облигационни отношения между „П. Д.“ ООД и Ф. Д. М., съгласно сключения между тях на 20.04.2006 г. предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот - апартамент, находящ се в монолитна сграда – жилищен комплекс във вилно селище „Г. п. *“, а именно: П. № *, със застроена площ 68.05 кв.м. за сумата от 72 099 евро без ДДС, платима на четири вноски. Дружеството-продавач се е задължило да прехвърли на купувача правото на собственост върху имота, в нотариална форма, при внасяне на 100 % от продажната цена, както и да осигури приемането на сградата с разрешение за ползване до 20.12.2006 г., което обаче е станало с Удостоверение от 14.02.2007 г. по чл. 202 ЗУТ за мезонет № * с площ 68.05 кв. м., респ. Удостоверение № 61/22.05.2007 г. за въвеждане в експлоатация на строеж, издадени от Община Смолян.

Направените от страна на купувача плащания са както следва: на 11.03.2006 г. - 2 000 евро /на У. срещу разписка, капаро/; на 15.05.2006 г. - 3 000 евро /на У. срещу разписка/ и 18 629 евро /по сметка на дружеството-продавач/; на 10.08.2006 г. – 14 451.50 евро /по сметка на дружеството-продавач/; на 06.11.2006 г. – 3 000 евро /на Д. У./; на 17.11.2006 г. – 18 660.50 евро /по сметка на дружеството-продавач/; на 09.03.2007 г. – 5 000 евро /по сметка на Н. Д., за обзавеждане/ и на 20.10.2008 г. – 12 421 евро /на Н. К. срещу разписка/. Следователно общо платените суми са 77 130

евро.

Предвид обстоятелството, че плащанията е следвало да бъдат преведени по банковите сметки на дружеството – продавач, а не на представители или в брой, съдружниците приели, че купувачът не е платил дължимата четвърта вноса от 16 833.50 лв. и е изпаднал в забава, поради което на проведеното на 21.11.2011 г. общо събрание решили дружеството да прекрати едностранно предварителните договори с чуждестранните купувачи, които не са направили цялостни плащания /в забава за повече от 2 г./, считано от м. август 2011 г., вкл. и предварителния договор на ищеца в настоящото производство и му изпратили предизвестие за това.

На 06.12.2011 г. дружеството – продавач е продало дяловете от капитала си на „Ям. Инв. – *****“ ЕООД, гр. Ямб..

Според показанията на свидетелите К., Кр. и У., разпитани в досъдебното производство, през м. март 2014 г. те са се срещнали с М., от когото поискали да заплати 28 000 лв., представляващи поддръжка и разходи за апартамента, но той не се съгласил.

Купувачът – ищец в настоящото производство е депозирал на 26.05.2014 г. жалба в РУ на МВР – гр. Смолян, в която твърди, че спрямо него е извършено престъплението измама. Възложената проверка е продължавана 10 пъти с 1 по месец, като на 30.12.2014 г. и на 07.05.2015 г. е била възложена и допълнителна проверка.

С Постановление от 04.01.2018 г. на прокурор при РП – Смолян е прекратено наказателното производство по досъдебно производство № 23/2015 г. по описа на ОСлО при ОП – Смолян. С Определение № 80/06.02.2018 г. по ЧНД № 59/2018 г. по описа на РС - Смолян цитираното постановление е отменено и делото е върнато на РП – Смолян с указания за събиране на доказателства и правилно прилагане на закона, който съдебен акт е потвърден с Определение № 941/09.08.2018 г. по ВЧНД № 14/2018 г. по описа на ОС – Смолян.

Срокът на продължилото разследване е бил удължаван с постановления на РП – Смолян от 28.11.2018 г., от 30.01.2019 г., от 07.05.2019 г., от 10.06.2019 г., от 30.07.2019 г., от 03.10.2019 г., от 06.12.2019 г., от 03.02.2020 г., от 07.04.2020 г., от 28.05.2020 г., от 31.07.2020 г., от 29.09.2020 г. и от 29.11.2020 г., всяко с по 2 месеца.

С Постановление от 14.10.2020 г. на Гл. прокурор на Република България разследването по досъдебно производство № 23/2015 г. по описа на ОСлС при ОП – Смолян е възложено на следовател при НСлС, където е извършено предявяване на разследването. С Постановление от 09.12.2020 г. прокурор при РП – Смолян се е произнесъл по направените искания, бележки и възражения при предявяване на досъдебното производство, като ги е отхвърлил, като неоснователни.

На 06.01.2021 г. следовател при НСлС е постановил изпращане на досъдебното

производство на РП – Смолян с мнение за прекратяване на същото на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК /поради изтекла давност – 20.10.2008 г. – 20.10.2018 г./. С постановление от 22.01.2021 г. на РП – Смолян е прекратено наказателното производство по ДП № 64/2020 г. по описа на НСлС на основание чл. 243, ал. 1, т. 1, вр. чл. 24, ал. 1, т. 3 от НПК, което постановление е потвърдено с Определение № 20/15.02.2021 г. по ЧНД № 85/2021 г. по описа на РС – Смолян, потвърдено от своя страна с Определение № 29/13.04.2021 г. по ВНЧД № 25/2021 г. по описа на ОС – Смолян.

Разследването е продължило в периода от 26.05.2014 г. до 13.04.2021 г., т. е. почти 7 години.

Разпитаният в настоящото производство свидетел Г. М. сочи, че познава ищеца от пътуванията си до България, като двамата са се виждали 8-9 пъти. Свидетелят обяснява, че ищецът по делото се е чувствал разочарован и стресиран от нефинализирането на сделката, бил е раздразнен, имал е главоболие, вариращо кръвно и не е могъл да разбере защо сделката не минава гладко, като признаците на стрес са били още от 2011 г. – 2012 г. На следващо място казва, че М. не е знаел как е завършило разследването, каква е функцията на прокуратурата, но е имал адвокат в България, който го е уведомявал за процеса, вкл. и за това, че е дългъ.

Свидетелката К. М. познава ищеца от 2007 г. покрай баща си /Г. М./ и сходните им проблеми с договорите, вкл. и недовършеността на апартаментите, които са искали да закупят. Свидетелката сочи, че М. е бил много разтревожен и стресиран, както и че разследването е продължило много години без никакъв отговор.

При така установената фактическа обстановка Смолянският окръжен съд намира исковите претенции за допустими - депозирани са от процесуално правоспособна и активно легитимирана страна, която има правен интерес от търсената защита и са насочени срещу надлежни насрещни страни. Възникналият правен спор не е решен със сила на пресъдено нещо и е подведомствен на сезирания съд. Анализът на установената фактическа обстановка налага следните правни изводи, които обуславят неоснователността на предявените искове, поради следните съображения:

Ищецът е заплатил цялата уговорена с процесния предварителен договор сума в размер на общо 77 130 евро, като последното плащане е направено на 20.10.2008 г., от когато за ищеца – купувач възниква правото да получи собствеността върху имота в изискуемата нотариална форма. Към този момент също така са били издадени и удостоверенията по чл. 202 от ЗУТ досежно процесния имот и за въвеждане в експлоатация на строеж /на сградата/. От тази дата започват да текат и погасителните давностни срокове.

Ищецът - купувач е имал възможност да се защити по реда на чл. 19, ал. 3 от ЗЗД като поиска обявяване на предварителния договор за окончателен, да поиска

разваляне на договора по реда на чл. 87 от ЗЗД като изправна страна и/или връщане на платената цена на основание чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, като давностният срок за тези искове е 5 г. от последната вноска /т.е. до 19.10.2013 г./.

При разпита на М. пред съдия като свидетел по сл. дело № 23/20015 г. същият е заявил, че е идвал в България през м. март или април 2008 г. за окончателно прехвърляне на имота, за което е наел адв. С. Ил. от гр. Б., а на 13.03.2012 г. /посочено впоследствие като 14.03.2014 г. и съответстващо на показанията на разпитаните в досъдебното производство свидетели К., Кр. и У./ се е срещнал с представителите на дружеството-продавач, когато същите са му заявили, че трябва да заплати още 28 000 евро, след което се е свързал с адвокатката си. Следователно ищецът в настоящото производство е имал адвокат, т. е. възможност за професионална защита на правата му. Бездействието на М., изразяващо се в неподписването на окончателен договор във формата на нотариален акт и липсата на образувани искови производства в 5-годишния давностен срок /20.10.2008 г. - 19.10.2013 г./ във връзка с обявяване на предварителния договор за окончателен, респективно за връщане на платената сума или други производства за защита на правата му, води до негативни последици в неговата правна сфера.

Подадената от него жалба е на 26.05.2014 г. – почти половин година след изтичане на давностния срок за защита на правата му по гражданско-правен ред, при това оплакванията касаят престъплението измама, т.е. защита по наказателно-правен ред. Няма пречка пострадалият да предяви накърнените си имуществени права и да търси обезвредата им в наказателното производство. В случая обаче това е направено след изтичане на съответния давностен срок, респективно почти 6 г. от възникване на правото му да придобие собствеността върху процесния имот, за което нито прокуратурата, нито съдът, нито който и да е друг държавен орган носят отговорност. При това към този момент имотът вече е бил извън патримониума на дружеството – продавач.

Освен това, поради същите съображения липсва и основание за връщане от страна на прокуратурата/държавата на платената по предварителния договор сума, независимо от развитието на наказателното производство. Тази сума е платена на дружеството-продавач и следва да бъде претендирана от него. В този смисъл е и изявлението на ищеца, дадено в настоящото производство – „Аз имам претенции за щети срещу държавата, срещу прокуратурата и срещу фирмата „П. Д.“ и затова съм упълномощил двамата адвокати...“. Наемането на адвокат, както и начинът на организиране и водене на защитата е въпрос на личен избор, последиците от който не следва да бъдат възлагани в полза или в тежест на трети лица /като прокуратурата, държавата и др./.

Липсата на причинна връзка между посоченото от ищеца противоправно

поведение /действия и бездействия/ на следователи и прокурори от една страна и претендираните имуществени вреди от друга страна, сама по себе си обуславя неоснователност на предявената искова претенция за сумата в размер на 35 000 лв. – част от пълния размер от 77 130 евро, представляваща претърпени имуществени вреди, която искова претенция следва да бъде отхвърлена.

Що се касае до неимуществените вреди, заявени в настоящото производство, събраните по делото доказателства следва да се анализират с оглед установяване наличието или липсата на твърдяното противоправно и виновно поведение /действия или бездействия/ на следователи и прокурори, причинната връзка между това поведение и претендираните неимуществени вреди, както и вида и размера на тези вреди.

По настоящото дело безспорно е установено, че разследването е продължило почти 7 години /26.05.2014 г. - 13.04.2021 г./, през които не са били събрани необходимите доказателства в обвинителна или оправдателна насока, обосноваващи извод за наличие или липса на престъпление. Наказателното производство е било образувано срещу неизвестен извършител, сроковете за разследване на досъдебното производство са били удължавани многократно, в продължителни периоди не са били извършвани никакви процесуално-следствени действия, давността не е била спирана или прекъсвана и е изтекла по време на разследването.

Следователно в случая не е налице обективно, всестранно и пълно разследване, извършено и приключено в разумен срок, т. е. разследването е било неефективно, а забавянето на наказателното производство - необосновано.

От показанията на разпитаните в настоящото производство свидетели Г. М. и К. М. се установява, че ищецът е бил стресиран още от 2011 г. – 2012 г. от нефинализирането на сделката и проблемите, възникнали с договора и недовършването на апартамента. Свидетелите сочат, че М., който има адвокат в България, уведомявал го за процеса, не знае как е завършило разследването и същото е продължило много години без никакъв отговор. Всъщност дадените показания касаят основно състоянието на ищеца във връзка с възникналите трудности и проблеми около окончателно прехвърляне на имота, а не самото разследване. Освен това, М. е имал адвокат както към момента на окончателното заплащане на продажната цена, така и към момента на депозиране на жалбата и образуване на наказателното производство, а също така и към настоящия момент. Следователно същият не е бил ограничен от професионална правна защита, при това адвокатите са били упълномощавани по негов избор. А каква е била защитата, с какви правни средства и по какъв начин е ирелевантен за настоящото производство въпрос.

Обстоятелството, че М. е подал жалбата почти половин година след изтичане на погасителния давностен срок, респективно почти 6 г. от възникване на правото му да

придобие собствеността върху процесния имот, независимо, че е избрал да защити гражданските си права по наказателно-правен ред, обуславя извода, че той сам се е поставил в положението да пропусне да предяви в срок защитата на своите права както по реда на ГПК, така и по реда на НПК. Следователно развитието, продължителността и приключването на разследването нямат и не биха имали никакво значение досежно гражданската му претенция за собственост върху процесния имот. От тук следва и липсата на причинно-следствена връзка между действията по разследването и претендираните неимуществени вреди. Заявените от ищеца в настоящото производство чувство на страх и безпокойство, че ще загуби спестяванията си, чувство на незащитеност от извършеното престъпление и на липса на справедливост, вкл. безнаказаност на извършителите, стрес и негативни емоции, липса на доверие в българската прокуратура и в България като правова държава, нямат връзка с разследването, тъй като независимо от изхода на наказателното производство М. няма правната възможност за удовлетворяване на правата си в същото производство. Основен принцип в правото е, че никой не може да черпи права от собственото си недобросъвестно поведение.

Безспорно дългата продължителност на разследването, неговата неефективност и приключването му поради изтичането на погасителния давностен срок е укоримо и има неблагоприятно влияние върху обществото, като би могло да бъде предмет на търсене на различни видове отговорност в други производства, но не се намира в причинно-следствена връзка с претендираните от М. неимуществени вреди. Гражданската му инициатива за сезиране на съответните органи с твърдения за извършено престъпление е важна, но макар и да е във връзка с негови лични права, същите не биха могли да бъдат реализирани в това производство. Още повече, че той сам заявява в проведеното на 30.11.2022 г. открито съдебно заседание по настоящото дело, че в същото е предявил претенцията си за собственост и затова е упълномощил адв. П. М. и адв. Д. У., като има претенции и за щети срещу държавата, срещу прокуратурата и срещу фирмата „П. Д.“. От тук възниква въпросът доколко М. е уведомен за възможностите да реализира правата си на собственост по съдебен ред, предвид изтеклата погасителна давност. Той би могъл да търси правата си срещу съответните лица досежно наличието на своевременно, пълно и цялостно организиране на защитата на гражданските му права, във връзка с придобиване на собственост върху процесния имот, както и за достатъчната му информираност за състоянието, възможностите и законодателството на България. Последиците от упражняването на тези права обаче не могат да бъдат реализирани в настоящото производство.

Фактът, че разследването е продължило дълго време, сам по себе си не засяга достъпа до правосъдие, а единствено неговото провеждане и възникналите трудности - Решение от 16 септември 1996 г. на ЕСПЧ по Жалба № 15777/89, Матос и Силва ООД и др. срещу Португалия (Matos e Silva, Lda and Others v. Portugal).

Правото на достъп до съд и на адвокатска защита на М., съгласно чл. 6, § 1 от Европейската конвенция за защита правата на човека, е било гарантирано, при това ефективно, предвид правните възможности на чл. 19, ал. 3 от ЗЗД, чл. 87 от ЗЗД и чл. 55, ал. 1 от ЗЗД, както и избраните от него адвокати. Тази норма не включва гаранция трети лица да бъдат наказателно преследвани или осъдени за извършени от тях престъпления. В този смисъл е постановеното Решение от 12 февруари 2004 г. на Голямото отделение на ЕСПЧ по Жалба № 47287/99, Perez срещу Франция (Perez v. France), според което решаващият фактор за приложимостта на чл. 6, § 1 в гражданския му аспект е дали гражданският елемент е останал тясно свързан с наказателния, т.е. дали наказателното производство обуславя гражданския аспект на случая. Конвенцията не гарантира право на “частно възмездие” или *actio popularis*. Правото трети лица да бъдат обвинени и осъдени за престъпление не може да се отстоява самостоятелно – то задължително трябва да е свързано с упражняването на правото на жертвата да предприеме предвидените от националното законодателство граждански по естеството си действия, дори и само за да получи символична компенсация или да защити свое гражданско право, например на добра репутация.

Освен това страна по сделката /продавач/ е търговското дружество, спрямо което в Република България не може да се търси наказателна отговорност. Това обстоятелство от своя страна също обуславя самостоятелно основание за липсата на причинно-следствена връзка в случая.

С оглед изложените съображения и предвид последиците от доказателствената тежест на ищеца, съдът намира исковите претенции за неоснователни и недоказани, поради които същите следва да бъдат отхвърлени.

На основание чл. 78, ал. 1, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 25, ал. 2, във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и съобразно вида и количеството на извършената дейност /изготвяне на писмен отговори др. молби, както и явяване във всички съдебни заседания/ възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 400 лв. /четиристотин лева/.

С оглед изхода на делото, както и направеното искане за заплащане на разноски, Ф. Д. М., роден на ***** г., с адрес: Г., Б., Д., Ирл. следва да заплати на Прокуратурата на Република България, с ЕИК *****, с адрес: гр. С., бул. „В.“ № * направените от нея разноски в размер на общо 650 лв. /шестотин и петдесет лева/, представляващи юрисконсултско възнаграждение и депозит за вещо лице.

Водим от горното, Смолянският окръжен районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ обективно съединените иски с правно основание чл. 49 от ЗЗД, във вр. с чл. 6, § 1 от ЕКПЧ, предявени при условията на кумулативност от Ф. Д. М., роден на ***** г., с адрес: Г., Б., Д., Ирл., чрез адв. П. М. срещу Прокуратурата на Република България, с ЕИК ****, с адрес: гр. С., бул. „В.“ № * за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на 35 000 лв. – част от пълния размер от 77 130 евро, представляваща претърпени имуществени вреди, както и 27 000 лв. – част от пълния размер от 70 000 лв., представляваща претърпени неимуществени вреди, във връзка с депозираната от него жалба, предмет на пр. преписка № 599/2014 г. по описа на РП – Смолян и досъдебно производство № 23/2015 г. по описа на Окръжен следствен отдел при ОП – Смолян, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА Ф. Д. М., роден на ***** г., с адрес: Г., Б., Д., Ирл. да заплати на Прокуратурата на Република България, с ЕИК ****, с адрес: гр. С., бул. „В.“ № * направените от последната разноси в размер на 650 лв. /шестотин и петдесет лева/.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____